Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

26. januar 2017 *

»Appel — dumping — gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 — import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien — udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes over for importen af cykler med oprindelse i Kina, til også at omfatte denne import — forordning (EF) nr. 1225/2009 — artikel 13 — omgåelse — artikel 18 — manglende samarbejde — bevis — en række samstemmende indicier — selvmodsigende begrundelse — manglende begrundelse — tilsidesættelse af de processuelle rettigheder«

I de forenede sager C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P,

angående tre appeller i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat henholdsvis den 27. maj, den 29. maj og den 1. juni 2015,

Maxcom Ltd, Plovdiv (Bulgarien), ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

City Cycle Industries, Colombo (Sri Lanka), ved Rechtsanwalt T. Müller-Ibold og advokat F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union først ved S. Boelaert, derefter ved H. Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøgt i første instans,

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans (sag C-248/15 P),

og

Europa-Kommissionen, ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

* * Processprog: engelsk.

City Cycle Industries, Colombo, ved Rechtsanwalt T. Müller-Ibold og advokat F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union først ved S. Boelaert, derefter ved H Marcos Fraile og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte R. Bierwagen og C. Hipp,

sagsøgt i første instans,

Maxcom Ltd, Plovdiv, ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

intervenient i første instans (sag C-254/15 P),

og

Rådet for Den Europæiske Union først ved S. Boelaert, derefter ved H Marcos Fraile samt/OG B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte R. Bierwagen og C. Hipp,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

City Cycle Industries, Colombo, ved Rechtsanwalt T. Müller-Ibold og advokat F.-C. Laprévote,

sagsøger i første instans,

Europa-Kommissionen ved J.-F. Brakeland og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

Maxcom Ltd, Plovdiv, ved advokat L. Ruessmann og solicitor J. Beck,

intervenient i første instans (sag C-260/15 P),

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (refererende dommer) og C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig V. Giacobbo-Peyronnel,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. juni 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 22. september 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Maxcom Ltd, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen har ved deres appelskrifter nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 19. marts 2015, City Cycle Industries mod Rådet (T-413/13, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede dom«, EU:T:2015:164), hvorved Retten annullerede artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 af 29. maj 2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien (EUT 2013, L 153, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«), for så vidt som disse bestemmelser vedrører City Cycle Industries (herefter »City Cycle«).

Retsforskrifter

2 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for tvisterne, var de bestemmelser, der regulerede Den Europæiske Unions vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, indeholdt i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1168/2012 af 12. december 2012 (EUT 2012, L 344, s. 1, herefter »grundforordningen«).

3 Forordningens artikel 13 med overskriften »Omgåelse« havde følgende ordlyd:

»1. Antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, kan udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare, uanset om denne er let ændret, eller indførsel af samme vare i let ændret stand fra det land, der er omfattet af foranstaltninger, eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. Antidumpingtold, der ikke er højere end den restantidumpingtold, der er indført i henhold til artikel 9, stk. 5, kan udvides til også at gælde for indførsel fra selskaber, der nyder fordel af individuelle toldsatser, i de lande, der er omfattet af foranstaltninger, når de gældende foranstaltninger omgås. Omgåelse defineres som en ændring i mønstret for handelen mellem tredjelande og Fællesskabet eller mellem individuelle selskaber i det land, der er omfattet af foranstaltninger, og Fællesskabet, som skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomiske begrundelse ud over indførelsen af tolden, og hvor der foreligger beviser for skade eller for, at toldens afhjælpende virkninger undergraves med hensyn til priserne på og/eller mængderne af samme vare, samt hvor der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normale værdier for samme eller lignende varer, om fornødent i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 2.

Den i første afsnit omhandlede praksis, forarbejdning eller bearbejdning omfatter bl.a. let ændring af den pågældende vare med henblik på at kunne henføre varen under toldkoder, som normalt ikke er omfattet af foranstaltningerne, såfremt ændringen ikke indebærer en ændring af dens væsentlige kendetegn, forsendelse af den af foranstaltninger omfattede vare via tredjelande, eksportørernes eller producenternes omorganisering af deres salgsmønstre og -kanaler i det land, der er omfattet af foranstaltninger, med henblik på senere at få udført deres varer til Fællesskabet gennem producenter, som nyder fordel af en lavere individuel toldsats end den, der gælder for fabrikanternes varer, og under de omstændigheder, der er anført i stk. 2, samling af dele gennem en samleproces i Fællesskabet eller et tredjeland.

2. En samleproces i Fællesskabet eller i et tredjeland anses for at indebære en omgåelse af gældende foranstaltninger, hvis:

a) processen er påbegyndt eller udvidet væsentligt siden eller umiddelbart forud for indledningen af antidumpingundersøgelsen, og de pågældende dele hidrører fra det land, der er omfattet af foranstaltningerne, og

b) delene udgør mindst 60% af den samlede værdi af de dele, der indgår i den samlede vare, dog således at omgåelse under ingen omstændigheder anses for at finde sted, når værditilvæksten til de indførte dele i løbet af samle- og eller færdiggørelsesprocessen overstiger 25% af fremstillingsomkostningerne, og

c) virkningerne af tolden undergraves med hensyn til priserne på og/eller mængderne af samme vare hidrørende fra en samleproces, og der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normalværdier for samme eller lignende varer.

3. Undersøgelser i henhold til denne artikel iværksættes på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat eller enhver interesseret part på grundlag af tilstrækkelige beviser vedrørende de faktorer, der er omhandlet i stk. 1. Undersøgelserne iværksættes efter konsultationer i det rådgivende udvalg ved en forordning udstedt af Kommissionen, hvori det også kan pålægges toldmyndighederne at gøre indførslen til genstand for registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller at anmode om garantier. Undersøgelserne udføres af Kommissionen, som kan bistås af toldmyndighederne, og undersøgelserne afsluttes inden for ni måneder. Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at det er berettiget at udvide foranstaltningerne, vedtages dette af Rådet på forslag fra Kommissionen efter konsultation i det rådgivende udvalg. Forslaget vedtages af Rådet, medmindre dette ved simpelt flertal beslutter at forkaste forslaget inden for en frist på en måned, efter at Kommissionen har forelagt det. Udvidelsen gælder fra den dato, på hvilken der blev foretaget registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller den dato, på hvilken der anmodedes om garantier. De relevante procedurebestemmelser i denne forordning finder med hensyn til indledning og gennemførelse af undersøgelser anvendelse på nærværende artikel.

4. Indførte varer skal ikke registreres i henhold til artikel 14, stk. 5, og er ikke omfattet af foranstaltninger, når de forhandles af selskaber, der nyder fordel af fritagelser. Behørigt dokumenterede anmodninger om fritagelser indgives inden for de frister, der fastsættes i Kommissionens forordning om indledning af undersøgelsen. Når den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, der udgør omgåelse, finder sted uden for Fællesskabet, kan der indrømmes fritagelser til producenter af den pågældende vare, som kan påvise, at de ikke er forbundet til nogen af de af foranstaltningerne omfattede producenter, og for hvilke det findes, at de ikke er involveret i omgåelse som defineret i stk. 1 og 2 i nærværende artikel. Når den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, der udgør omgåelse, finder sted inden for Fællesskabet, kan der indrømmes fritagelser til importører, som kan påvise, at de ikke er forbundet til de producenter, der er omfattet af foranstaltningerne.

Disse fritagelser indrømmes ved afgørelse truffet af Kommissionen efter høring af det rådgivende udvalg eller ved Rådets afgørelse om at indføre foranstaltninger og er gyldige i den periode og på de betingelser, der er anført deri.

[…]«

4 Nævnte forordnings artikel 18 fastsatte følgende:

»1. I tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem inden for de frister, der er fastsat i denne forordning, eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger.

[…]

6. Er en berørt part ikke rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.«

Baggrunden for tvisterne og den omtvistede forordning

5 Der er redegjort for tvisternes baggrund i den appellerede doms præmis 1-28. De kan for så vidt angår den foreliggende appelsag sammenfattes på følgende måde:

6 Kommissionen modtog den 14. august 2012 en anmodning indgivet af European Bicycles Manufacturers Association (»EBMA«) på vegne af tre EU-producenter af cykler om en undersøgelse af den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 af 3. oktober 2011 på importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina ved import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2011, L 261, s. 2).

7 Den 25. september 2012 vedtog Kommissionen forordning (EU) nr. 875/2012 af 25. september 2012 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved gennemførelsesforordning nr. 990/2011 ved import af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT 2012, L 258, s. 21).

8 Den 26. september 2012 informerede Kommissionen City Cycle, der er en virksomhed med hjemsted i Sri Lanka, om indledningen af denne undersøgelse og fremsendte virksomheden en fritagelsesformular i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4. City Cycle blev opfordret til at besvare denne formular senest den 2. november 2012. City Cycle indleverede sit svar til Kommissionen den 30. oktober 2012.

9 Kommissionen foretog den 21. januar 2013 et kontrolbesøg i City Cycles lokaler.

10 Den 31. januar 2013 meddelte Kommissionen City Cycle, at den agtede at anvende grundforordningens artikel 18.

11 Den 21. marts 2013 tilsendte Kommissionen City Cycle samt de indonesiske og kinesiske myndigheder et dokument med generelle oplysninger, som redegjorde for Kommissionens konklusioner vedrørende omladningstransaktionerne og samleprocesserne og for Kommissionens intention om at foreslå en udvidelse af de antidumpingforanstaltninger, der var truffet vedrørende import af cykler med oprindelse i Kina, til at omfatte import af cykler med oprindelse i Sri Lanka. Med dette dokument forkastede Kommissionen ligeledes City Cycles anmodning om fritagelse.

12 Den 29. maj 2013 vedtog Rådet den omtvistede forordning.

13 I 35.-42. betragtning til den omtvistede forordning anførte Rådet med hensyn til de srilankanske virksomheders samarbejdsvilje i det væsentlige, at blandt de seks srilankanske virksomheder, der indsendte fritagelsesanmodninger i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 4, blev kun tre betragtet som samarbejdsvillige. For disse tre virksomheder, idet en af dem trak sin fritagelsesanmodning tilbage, og samarbejdsviljen hos de to andre ikke havde været tilstrækkelig, blev konklusionerne baseret på de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 18.

14 I 58. betragtning til den nævnte forordning konkluderede Rådet, at der forelå en ændring i handelsmønstret mellem Sri Lanka og Unionen som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1.

15 Rådet analyserede i 77.-82. betragtning til den omtvistede forordning karakteren af den omgåelsespraksis, der lå til grund for denne ændring i handelsmønstret mellem dette tredjeland og Unionen.

16 Med hensyn til omladningspraksissen fremgår følgende af 77.-79. betragtning til denne forordning:

»(77) Eksporten fra de srilankanske virksomheder, der oprindeligt var samarbejdsvillige, udgjorde 69% af den samlede srilankanske eksport til Unionen i [referenceperioden]. For tre af de seks oprindeligt samarbejdsvillige virksomheder blev der som led i undersøgelsen ikke konstateret omladning. For den resterende eksport til Unionen pågik der ikke samarbejde, jf. betragtning 35-42.

(78) Ud fra ændringen i handelsmønstret, jf. konklusionen i betragtning 58, mellem Sri Lanka og Unionen, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, og den kendsgerning, at ikke alle srilankanske producenter/eksportører gav sig til kende og samarbejdede, kan det konkluderes, at eksporten fra disse producenter/eksportører kan tilskrives omladningspraksis.

(79) Det blev således bekræftet, at der fandt omladning sted af varer med oprindelse i Kina via Sri Lanka.«

17 Rådet anførte i 81. og 82. betragtning til denne forordning, at der ikke var blevet konstateret samleprocesser som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 2.

18 I 92., 96. og 110. betragtning til nævnte forordning konstaterede Rådet for det første en utilstrækkeligt gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af antidumpingtolden, for det andet en undergravning af disse foranstaltningers afhjælpende virkninger, og for det tredje, om der var tale om dumping i forhold til den normale værdi, som tidligere blev fastslået.

19 Under disse omstændigheder fastslog Rådet i 115. betragtning til den omtvistede forordning, at der forelå omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1, ved omladning via Sri Lanka.

20 Ifølge artikel 1, stk. 1, i den omtvistede forordning blev den endelige antidumpingtold på 48,5%, som er foreskrevet i artikel 1, stk. 2, i gennemførelsesforordning nr. 990/2011, udstrakt til import af cykler afsendt fra Sri Lanka, uanset om de er angivet med oprindelse i Sri Lanka. I henhold til denne forordnings artikel 1, stk. 3, opkræves den udvidede told på import, der er registreret i overensstemmelse med forordning nr. 875/2012.

Sagen for Retten og den appellerede dom

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. august 2013 anlagde City Cycle sag med påstand om annullation af artikel 1, stk. 1 og 3, i den omtvistede forordning, for så vidt som disse bestemmelser vedrører appellanten.

22 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor fremsatte City Cycle begæring om, at der blev truffet afgørelse efter den fremskyndede procedure som omhandlet i artikel 76a i Rettens procesreglement, således som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans. Begæringen om anvendelse af den fremskyndede procedure blev imødekommet ved Rettens Syvende Afdelings kendelse af 8. oktober 2013.

23 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 17. oktober 2013 anmodede Kommissionen om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 11. november 2013 imødekom formanden for Rettens Syvende Afdeling Kommissionens begæring om intervention. Henset til artikel 76a, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, således som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans, fik Kommissionen imidlertid ikke tilladelse til at indgive et interventionsindlæg.

24 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 19. marts 2014 anmodede Maxcom Ltd om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 16. juli 2014 imødekom Rettens Syvende Afdeling denne begæring om intervention.

25 Den 25. juni 2014 fremsatte Kommissionen begæring om tilladelse til at indgive et interventionsindlæg i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, således som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans. Retten afslog denne begæring.

26 City Cycle fremsatte fem anbringender til støtte for annullationssøgsmålet. Det første anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og artikel 18, stk. 1. Ved dette anbringendes første led bestred City Cycle Rådets konklusion hvad angår en ændring i handelsmønstret. Ved dette anbringendes andet led anfægtede City Cycle Rådets konklusion i bl.a. 78. betragtning til den omtvistede forordning vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der forekom omladning. Det andet anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten. Anbringendet var rettet mod Rådets betragtninger med hensyn til City Cycles manglende samarbejde. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af principperne om omhu og god forvaltningsskik samt grundforordningens artikel 18, stk. 4, og City Cycles ret til forsvar. Med dette anbringende tog City Cycle sigte på at påvise, at Rådet dels ikke på passende vis havde meddelt, at det påtænkte at give afslag på fritagelsesanmodningen, dels ikke havde indrømmet City Cycle fuld adgang til sagsakterne. Det fjerde anbringende vedrørte tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. City Cycle anførte i dette anbringende, at virksomheden var blevet forskelsbehandlet i forhold til en af sine konkurrenter. Det femte anbringende vedrørte en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 13, stk. 1, og af proportionalitetsprincippet. Anbringendet var rettet mod Rådets betragtninger med hensyn til forekomsten af dumping.

27 Under retsmødet for Retten rejste Kommissionen på sin side en formalitetsindsigelse mod sagens antagelse til realitetsbehandling i sin helhed, idet den gjorde gældende, at City Cycle hverken var en srilankansk producent eller eksportør, men blot en lokal tjenesteyder, der handlede på vegne af en kinesisk virksomhed.

28 Ved den appellerede dom forkastede Retten Kommissionens argumenter vedrørende sagens antagelse til realitetsbehandling. Hvad angår realiteten forkastede Retten det første anbringendes første led samt det andet, det tredje, det fjerde og det femte anbringende, som City Cycle havde påberåbt sig til støtte for sit søgsmål.

29 Den tiltrådte derimod det første anbringendes andet led. Til støtte for dette led havde City Cycle bl.a. fremført et første klagepunkt om, at der var blevet anlagt et urigtigt skøn i 78. betragtning til den omtvistede forordning. I denne henseende analyserede Retten for det første i den appellerede doms præmis 82-97 de oplysninger, som City Cycle havde fremlagt under undersøgelsen. Retten fastslog, at disse oplysninger ikke kunne godtgøre, at City Cycle rent faktisk var eksportør af cykler med oprindelse i Sri Lanka eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2.

30 For det andet fastslog Retten i denne doms præmis 98, at Rådet imidlertid ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt i den omtvistede forordnings 78. betragtning gyldigt at konkludere, at City Cycle foretog omladning.

31 For det tredje fastslog Retten i den appellerede doms præmis 99, at det ganske vist ikke kunne udelukkes, at City Cycle i forbindelse med den praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af den oprindelige antidumpingtold, jf. grundforordningens artikel 13, stk. 1, andet afsnit, havde foretaget omladning. Ifølge Retten gav den omstændighed, at City Cycle ikke kunne godtgøre, at virksomheden faktisk var en srilankansk producent af cykler, eller at den opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 13, stk. 2, imidlertid ikke Rådet grundlag for at konkludere, at City Cycle foretog omladning, idet en sådan mulighed på ingen måde fremgår af grundforordningen eller retspraksis.

32 Retten fandt derfor, at der måtte gives medhold i det første anbringendes andet led, uden at det var fornødent at tage stilling til City Cycles øvrige klagepunkter.

33 Retten annullerede følgelig den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører City Cycle.

Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen

34 Maxcom har i sit appelskrift i sag C-248/15 P nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves for så vidt angår det første anbringendes andet led.

— Det første anbringende, der blev fremsat for Retten, forkastes i det hele.

— City Cycle pålægges at betale de omkostninger, der er afholdt af Maxcom i appelsagen og som følge af interventionen ved Retten.

35 Kommissionen har i sit appelskrift i sag C-254/15 P nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, Rådet frifindes i første instans, og City Cycle tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

36 Med sit appelskrift i sag C-260/15 P har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, Rådet frifindes i første instans, og City Cycle tilpligtes at betale de af Rådet afholdte omkostninger for begge instanser.

— Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

37 I sit svarskrift i de forenede sager C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P har City Cycle nedlagt følgende påstande:

— Appellerne af den appellerede dom forkastes i det hele.

— Subsidiært annulleres den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, delvist, for så vidt som disse bestemmelser udvider antidumpingtolden på import af cykler med oprindelse i Kina til også at omfatte City Cycle og afslår denne virksomheds fritagelsesanmodning.

— Maxcom, Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale City Cycles omkostninger for begge instanser.

— Der træffes bestemmelse om enhver anden foranstaltning, som Domstolen måtte finde passende.

38 Ved kendelse af 4. august 2015 har Domstolens præsident besluttet at forene sagerne C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

Appellerne

39 De af Maxcom, Rådet og Kommissionen fremsatte anbringender er i vid udstrækning sammenfaldende og kan i alt væsentligt inddeles i fire grupper.

40 For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den undlod at vurdere, om City Cycles søgsmål skulle afvises. For det andet har Maxcom, Rådet og Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1. For det tredje har Kommissionen og Rådet hævdet, at den appellerede dom er behæftet med en begrundelsesmangel og en selvmodsigende begrundelse. Rådet har desuden gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder, som den skulle bedømme, urigtigt. For det fjerde har Kommissionen gjort gældende, at Retten tilsidesatte dens processuelle rettigheder.

Det fjerde anbringende vedrørende en retlig fejl, for så vidt som Retten undlod at træffe afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling

Parternes argumenter

41 For det første har Kommissionen foreholdt Retten, at den ikke undersøgte, om sagen kunne antages til realitetsbehandling, for så vidt som Retten som svar på de af Kommissionen fremførte argumenter under retsmødet for det første begrænsede sig til at fastslå, at Kommissionen som intervenient ikke kunne fremsætte en formalitetsindsigelse om sagens afvisning, for det andet i denne doms præmis 44, at anbringendet var blevet fremsat på et meget sent tidspunkt i retsforhandlingerne, og for det tredje i den samme præmis, at Kommissionen havde fremsat rene formodninger uden at fremlægge beviser.

42 For det første er Rettens beslutning om at undlade at undersøge, om sagen kunne antages til realitetsbehandling, ifølge Kommissionen imidlertid i modstrid med Domstolens praksis, hvorefter Unionens retsinstanser bør vurdere formaliteten ex officio. For det andet var grunden til, at Kommissionen først kunne rejse formalitetsindsigelse på retsmødet, at Retten havde besluttet ikke at tillade den at afgive interventionsindlæg. For det tredje har Kommissionen fremhævet, at Retten på grundlag af sagsakterne burde have vidst, at City Cycle ikke havde godtgjort, at virksomheden var producent eller eksportør af cykler.

43 City Cycle har bestridt Kommissionens argumenter.

Domstolens bemærkninger

44 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 42 og 43 indledningsvis anførte, at Kommissionen, for så vidt som den dels var intervenient, der var indtrådt til støtte for Rådets påstande, dels at den ikke havde nedlagt påstand om sagens afvisning, ikke kunne fremsætte en formalitetsindsigelse om denne afvisning, og Retten havde ikke pligt til at behandle indsigelsen. I dommens præmis 44 fastslog Retten dernæst, at Kommissionen havde fremsat rene formodninger i denne henseende. I samme præmis bemærkede Retten endelig, at disse formodninger var blevet fremsat på et meget sent tidspunkt i sagen.

45 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, undlod Retten således ikke på nogen måde at træffe afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling. Retten behandlede Kommissionens argumenter om, at City Cycle hverken er en srilankansk producent eller eksportør, men blot en lokal tjenesteyder, der handlede på vegne af en kinesisk virksomhed. Efter denne gennemgang anførte Retten, at disse argumenter vedrørende forholdet mellem City Cycle og den pågældende kinesiske virksomhed, som blev fremført under retsmødet, ikke var underbygget af nye beviser og derfor var rene formodninger. Retten afviste derfor den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse.

46 Det kan derfor ikke lægges til grund, at Retten begik en retlig fejl, da den undlod at vurdere, om annullationssøgsmålet skulle afvises. Heraf følger, at dette anbringende må forkastes som ugrundet.

Anbringenderne vedrørende retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1

Parternes argumenter

47 Den anden gruppe af anbringender er rettet mod den appellerede doms præmis 98 og 99. Maxcom, Rådet og Kommissionen har i det væsentlige gjort gældende, at disse præmisser er behæftet med retlige fejl, for så vidt som Retten ikke anvendte grundforordningens artikel 13, stk. 1, korrekt.

48 For det første har Maxcom og Kommissionen foreholdt Retten, at den har fastslået, at Rådet ud fra den konstatering, at virksomheden reelt ikke var en srilankansk producent af cykler og ikke udførte samleprocesser, der oversteg de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, ikke kunne konkludere, at City Cycle havde foretaget omladning. For det første er det efter Maxcoms opfattelse under omstændigheder som i den foreliggende sag, hvor City Cycle importerede dele af kinesisk oprindelse og eksporterede cykler til Den Europæiske Union uden at bevise, at virksomheden er producent, eller at dens samleprocesser overstiger de i denne forordnings artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier, imidlertid muligt at fastslå, at der er tale om omladning. For det andet er Maxcom af den opfattelse, at Retten »belønner« City Cycle for at have fremlagt ufuldstændige og modstridende oplysninger, som ikke kan efterprøves. Maxcom har for det tredje anført, at Rettens bedømmelse ikke er i overensstemmelse med hverken grundforordningens formål eller fast retspraksis, hvorefter EU-institutionerne (herefter »EU-institutionerne«), som har ansvaret for gennemførelse af antidumpingundersøgelser og vedtagelse af antidumpingforanstaltninger, har vide skønsbeføjelser i forbindelse med antidumpingundersøgelser.

49 For det andet har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at Retten med urette krævede, at EU-institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører hver især i det land, som er genstand for undersøgelsen, foretager omladning, og derved vendte bevisbyrden om. For det første pålægger grundforordningens artikel 13, stk. 1, EU-institutionerne at foretage en analyse på landsplan og ikke for hver enkelt eksportør, idet denne sidstnævnte analyse påhviler producenterne/eksportørerne. For det andet berøver en sådan fortolkning grundforordningens artikel 13, stk. 4, enhver betydning. For det tredje forvekslede Retten begrebet »omgåelse« med et af udtrykkene herfor, nemlig omladning. For det fjerde udgør kravet om en konstatering af individuel omladning en tilsidesættelse af Domstolens praksis, hvorefter EU-institutionerne har et vidt skøn med henblik på at godtgøre, at der foreligger omgåelse. For det femte anlagde Retten åbenbart modstridende fortolkninger af begrebet »omgåelse« i forbindelse med vurderingen af de forskellige annullationsanbringender, der blev fremsat for den.

50 For det tredje har Maxcom, Rådet og Kommissionen gjort gældende, at selv om Rådets konklusioner med hensyn til forekomsten af omladning er urigtige, er en annullation af den omtvistede forordning ikke af denne grund berettiget. Efter Maxcoms opfattelse kan en retlig fejl i henhold til Domstolens faste praksis kun medføre annullation af den pågældende retsakt, hvis det må antages, at resultatet af den samlede vurdering ville have været anderledes, såfremt den pågældende fejl ikke havde foreligget. Desuden har Rådet og Kommissionen henvist til, at der i den appellerede dom rejses tvivl om 78.

betragtning til denne forordning, hvori Rådet konstaterede, at eftersom ikke alle srilankanske producenter/eksportører af cykler gav sig til kende og samarbejdede, kunne eksporten fra disse producenter/eksportører tilskrives omladningspraksis. Det fremgår således af denne betragtning, at konstateringen af, at der fandt omladning sted via Sri Lanka, ikke udelukkende er støttet på konstateringen af, at City Cycle var involveret i en sådan praksis. Kommissionen har derfor anført, at selv om Rådet havde begået en retlig fejl ved at konkludere, at City Cycle var involveret i omladning, var det berettiget til, på grundlag af beviserne vedrørende de øvrige srilankanske producenter/eksportører og ændringen i handelsmønstret, at fastslå, at der havde fundet omladning sted via Sri Lanka.

51 City Cycle har gjort gældende, at disse argumenter skal afvises, for så vidt som de rejser tvivl om Rettens konklusion om, at der ikke var tilstrækkeligt bevis for, at der var tale om omladning fra dennes side, og vedrører derfor en vurdering af faktiske omstændigheder. City Cycle har ligeledes bestridt disse argumenter for så vidt angår realiteten.

Domstolens bemærkninger

– Formaliteten

52 Det skal bemærkes, at Domstolen ifølge sin faste praksis ikke har kompetence til at fastlægge de faktiske omstændigheder og i princippet heller ikke til at bedømme de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af de faktiske omstændigheder. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger og de processuelle regler om bevisbyrde og bevisførelse er blevet overholdt, er det således alene Retten, der har kompetence til at vurdere, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt. Rettens vurdering heraf udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre oplysningerne er gengivet urigtigt.

53 Den hævdede tilsidesættelse af bevisbestemmelserne udgør imidlertid et retsspørgsmål, som kan behandles under en appel (dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 44).

54 Med de klagepunkter, som Maxcom, Rådet og Kommissionen har fremført til støtte for denne gruppe af anbringender, har de i det væsentlige foreholdt Retten, at den har tilsidesat bevisbyrdereglerne samt kravene til det bevis, der kræves for at godtgøre, at der foreligger omgåelse i medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 1. City Cycles argument om, at denne gruppe af anbringender bør afvises, kan derfor ikke tiltrædes.

– Realiteten

i) Indledende bemærkninger

55 De af Maxcom, Rådet og Kommissionen fremførte klagepunkter inden for rammerne af denne gruppe af anbringender vedrører alle spørgsmålet om bevisbyrden såvel som spørgsmålet om kravene til det bevis, der kræves for omgåelse i et tilfælde, hvor en del af de pågældende producenter/eksportører ikke samarbejdede i undersøgelsen, eller hvor samarbejdsviljen ikke havde været tilstrækkelig.

56 I denne forbindelse skal det indledningsvis bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge. Domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske

omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dom af 16.2.2012, Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

57 Hvad dernæst angår bevisbyrden med hensyn til omgåelse i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1, skal fire betingelser være opfyldt, for at det kan fastslås, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne. For det første skal der være en ændring i mønstret for handelen mellem et tredjeland og Unionen eller mellem individuelle selskaber i det land, der er omfattet af foranstaltninger, og Unionen. For det andet skal denne ændring skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden. For det tredje skal der foreligge beviser for, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade, eller for, at toldens afhjælpende virkninger undergraves. For det fjerde skal der foreligge bevis for dumping.

58 Ifølge forordningens artikel 13, stk. 3, tilkommer det Kommissionen at iværksætte en undersøgelse på grundlag af tilstrækkelige beviser, der umiddelbart viser, at der er tale om omgåelsespraksis. I henhold til Domstolens praksis fastslår denne bestemmelse princippet om, at det påhviler EU-institutionerne at bevise, at der foreligger omgåelse (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 35).

59 Det fremgår desuden af ordlyden og opbygningen af grundforordningens artikel 13, at det med henblik på at fastslå, at der er tale om omgåelse, påhviler EU-institutionerne at foretage en samlet analyse vedrørende det af undersøgelsen af omgåelsen i sin helhed omfattede tredjeland. Til gengæld tilkommer det dem ikke at foretage en analyse af de enkelte individuelle producenter/eksportørers situation for at bevise en sådan omgåelse, idet denne analyse påhviler de nævnte individuelle producenter/eksportører i forbindelse med anmodninger i henhold til denne forordnings artikel 13, stk. 4.

60 Det bestemmes således i grundforordningens artikel 13, stk. 1, at når det kan fastslås, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, kan disse foranstaltninger navnlig udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare. Endvidere fastsætter denne forordnings artikel 13, stk. 4, muligheden for producenter/eksportører med hjemsted i dette tredjeland at opnå fritagelser, hvis de har fremsat en sådan anmodning, hvis de ikke er forbundet til en producent/eksportør, der er omfattet af disse foranstaltninger, og hvis de har bevist, at de ikke var involveret i omgåelse. I denne bestemmelse præciseres, at anmodninger om fritagelser skal være behørigt dokumenterede.

61 Som Rådet og Kommissionen har anført, fastslås en konstatering af, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne, således i overensstemmelse med grundforordningens artikel 13, stk. 1, af EU-institutionerne for det pågældende tredjeland som helhed, mens det tilkommer hver enkelt producent/eksportør at påvise, at dennes specifikke situation begrunder indrømmelsen af en sådan fritagelse i henhold til forordningens artikel 13, stk. 4.

62 Hvad endelig angår kravene til det bevis, der kræves for at godtgøre, at der foreligger omgåelse i tilfælde af en del af producenterne/eksportørernes utilstrækkelige eller manglende samarbejde, bemærkes, at der ikke er nogen bestemmelse i grundforordningen, som i forbindelse med en undersøgelse af, om der foreligger omgåelse, tillægger Kommissionen nogen beføjelse til at tvinge de producenter eller eksportører, der er omfattet af en klage, til at deltage i en undersøgelse eller fremlægge oplysninger. Kommissionen er således afhængig af parternes frivillige samarbejde med henblik på, at disse forsyner den med de nødvendige oplysninger (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 32).

63 Dette er grunden til, at EU-lovgiver i grundforordningens artikel 18, stk. 1, har bestemt, at i tilfælde, hvor en af de berørte parter nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller undlader at meddele dem eller lægger væsentlige hindringer i vejen for undersøgelsen, kan der træffes foreløbige eller endelige afgørelser, positive eller negative, på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 33).

64 Forordningens artikel 18, stk. 6, præciserer desuden, at hvis en berørt part ikke er rede til at samarbejde i fornødent omfang, således at relevante oplysninger holdes tilbage, kan en sådan situation føre til et resultat, som er mindre gunstigt for denne part, end hvis den pågældende havde udvist samarbejdsvilje.

65 Under omstændigheder, der var karakteriseret ved, at producenterne/eksportørerne slet ikke samarbejdede, fastslog Domstolen, at selv om grundforordningen og navnlig dens artikel 13, stk. 3, fastsætter, at det påhviler EU-institutionerne at bevise, at der foreligger omgåelse, har denne forordnings artikel 18, stk. 1 og 6, tydeligvis til formål at lette denne bevisbyrde ved at fastsætte, at disse i en situation, hvor de pågældende parter ikke samarbejder, kan basere konklusionerne af en undersøgelse af, om der forekommer omgåelse, på de tilgængelige oplysninger, og de parter, som ikke har samarbejdet, risikerer at befinde sig i en mindre gunstig situation, end hvis de havde samarbejdet (jf. i denne retning dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 35).

66 Domstolen har i denne henseende præciseret, at det fremgår af grundforordningens artikel 18, at EU-lovgiver ikke har ønsket at indføre en lovsformodning, der gør det muligt direkte af de berørte parters manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om en omgåelse, og som følgelig fritager EU-institutionerne fra ethvert krav om bevisførelse. Henset til muligheden for at drage endog definitive konklusioner på grundlag af foreliggende faktiske oplysninger og for at behandle den part, der ikke samarbejder, eller som kun samarbejder delvist, mindre gunstigt, end hvis denne havde samarbejdet, er det lige så indlysende, at EU-institutionerne har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse som omhandlet i grundforordningens artikel 13, stk. 1 (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 36).

67 Enhver anden løsning vil kunne forringe indvirkningen af Unionens handelsbeskyttelsesforhandlinger, hver gang EU-institutionerne står over for et manglende samarbejde i forbindelse med en undersøgelse, hvor det skal fastlægges, om der foreligger en omgåelse (dom af 4.9.2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 37).

68 I nærværende sag vedrører det manglende samarbejde ikke alle, men kun en del af producenterne/eksportørerne. For det første er ordlyden af grundforordningens artikel 13, stk. 1, ikke til hinder for, at EU-institutionerne på grundlag af en række samstemmende indicier kan fastslå, at der er tale om omgåelse af antidumpingforanstaltningerne i det tilfælde, hvor de producenter/eksportører, som repræsenterer en væsentlig del af importen af den pågældende vare til EU, ikke samarbejdede eller ikke samarbejdede tilstrækkeligt i undersøgelsen. For det andet tjener nødvendigheden af at sikre effektiviteten af handelsbeskyttelsesforhandlinger under omstændigheder som de i denne sag foreliggende ligeledes som begrundelse for, at disse institutioner har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse som omhandlet i denne bestemmelse.

69 Selv om EU-institutionerne har ret til at basere sig på en række indicier, forholder det sig ikke desto mindre således, at disse indicier i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 1 og 3, skal tilsigte at godtgøre, at de fire betingelser, som er nævnt i denne doms præmis 57, er opfyldt. Disse institutioner skal således hvad angår den anden betingelse råde over oplysninger med henblik på at godtgøre, at ændringen i mønstret for handelen følger af praksis, forarbejdning og bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden.

ii) De retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1

70 Det er i lyset af de ovenstående betragtninger, at det skal afgøres, om Rettens ræsonnement er behæftet med retlige fejl ved anvendelsen af grundforordningens artikel 13, stk. 1, som hævdet af Maxcom, Rådet og Kommissionen, idet den i den appellerede doms præmis 99 fastslog, at Rådet ikke kunne konkludere, at City Cycle foretog omladning og følgelig gav City Cycle medhold og annullerede den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører dette selskab.

71 Maxcom, Rådet og Kommissionen har i det væsentlige for det første gjort gældende, at Rådet i modsætning til, hvad Retten anførte, i 78. betragtning til den omtvistede forordning med føje kunne udlede eksistensen af en sådan omladningspraksis ud fra den konstatering, at City Cycle reelt ikke var en srilankansk producent af cykler og ikke udførte samleprocesser, der oversteg de i grundforordningens artikel 13, stk. 2, fastsatte tærskelværdier. For det andet har de gjort gældende, at Retten krævede, at EU-institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører hver især i det land, som er genstand for undersøgelsen, foretager omladning, og derved vendte bevisbyrden om. For det tredje har Maxcom, Rådet og Kommissionen gjort gældende, at selv om Rådets konklusioner med hensyn til forekomsten af omladning er urigtige, var en annullation af den omtvistede forordning ikke af denne grund berettiget.

72 Med disse argumenter har Maxcom, Rådet og Kommissionen anfægtet doms præmis 98 og 99, hvori Retten for det første fastslog, at Rådet ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt at hævde, at City Cycle foretog omladning. For det andet bemærkede Retten, at den omstændighed, at City Cycle ikke havde kunnet godtgøre, at virksomheden faktisk var en srilankansk producent af cykler, eller at det opfyldte betingelserne i grundforordningens artikel 13, stk. 2, ikke gav Rådet grundlag for at konkludere, at City Cycle foretog omladning.

73 I modsætning til, hvad der fremgår af Maxcoms, Rådets og Kommissionens argumenter og den appellerede dom, indeholder 78. betragtning til den omtvistede forordning ikke nogen individuel analyse af, at City Cycle var involveret i en eventuel omgåelsespraksis.

74 Denne betragtning er således indeholdt i en afdeling af denne forordning med overskriften »Omladning« om den anden af de fire betingelser, der er beskrevet i denne doms præmis 57. I denne afdeling angav Rådet for det første i 77. betragtning til den omtvistede forordning, at for tre af de seks virksomheder, der oprindeligt samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, blev der som led i undersøgelsen ikke konstateret omladning. For den resterende eksport til Unionen præciserede Rådet, at der ikke var pågået noget samarbejde. Dernæst anførte Rådet i 78. betragtning til denne forordning for det første, at ændringen i handelsmønstret mellem Sri Lanka og Unionen var blevet fastslået i 58. betragtning til forordningen, for det andet, at ikke alle de srilankanske producenter/eksportører gav sig til kende og havde samarbejdet. Rådet konkluderede på denne baggrund, at eksporten til Unionen fra disse producenter/eksportører kunne »tilskrives« omladningspraksis. Endelig fastslog Rådet i 79. betragtning til samme forordning, at det blev bekræftet, at der fandt omladning sted af varer med oprindelse i Kina via Sri Lanka.

75 Konklusionen med hensyn til forekomsten af omladning vedrører derfor alle de producenter/eksportører, der havde nægtet at samarbejde, og bygger på to konstateringer, nemlig dels en ændring i handelsmønstret, dels manglende samarbejdsvilje hos en del af producenterne/eksportørerne.

76 Som det imidlertid fremgår af de i denne doms præmis 65-69 nævnte principper, gav disse to konstateringer ikke mulighed for at konkludere, at City Cycle, som individuel producent/eksportør, har været involveret i omladning, og heller ikke, at en sådan praksis forekommer i Sri-Lanka.

77 Selv om EU-institutionerne således på den ene side har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse, består der imidlertid ikke nogen lovsformodning, der gør det muligt direkte af en berørt parts manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om en sådan omgåelse. Endvidere skal disse institutioner råde over oplysninger med henblik på at bevise, at hver af de fire betingelser for, at der er tale om omgåelse, som er nævnt i denne doms præmis 57, er opfyldt, herunder betingelsen om, at ændringen i mønstret for handelen følger af omgåelsespraksis. Det følger heraf, at Rådet alene af den manglende samarbejdsvilje hos en del af producenterne/eksportørerne ikke med føje kunne udlede, at der forelå omladningspraksis.

78 Da ændringen i mønstret for handelen på den anden er den første af de fire betingelser, som skal være opfyldt, for at det med føje kan fastslås, at der foreligger omgåelse, kunne Rådet ikke basere sig på en konstatering af, at en sådan omgåelse foreligger, som et indicium for, at den anden af disse fire betingelser, hvorefter en sådan ændring skal følge af omgåelsespraksis, var opfyldt.

79 For så vidt som Rådets to konstateringer i 78. betragtning til den omtvistede forordning ikke gav denne institution grundlag for gyldigt at konkludere, at City Cycle, som individuel producent/eksportør, har været involveret i omladning, og heller ikke, at en sådan praksis forekommer i Sri Lanka, begik Retten derfor ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 99 fastslog, at Rådet ikke med føje kunne konkludere, at City Cycle foretog omladning og følgelig gav City Cycle medhold og annullerede den omtvistede forordnings artikel 1, stk. 1 og 3, for så vidt som den vedrører dette selskab.

80 I modsætning til det af Rådet og Kommissionen anførte, er der heller intet i dommen, der giver grundlag for at antage, at Retten har villet kræve, at EU-institutionerne godtgør, at alle producenter/eksportører foretager omladning. Ved at fastslå, at Rådet ikke kunne konkludere, at City Cycle foretog omladning, og ved at annullere den omtvistede forordning delvist, begrænsede Retten sig nemlig til at drage konsekvenserne af, at de oplysninger, som Rådet rådede over, beskrevet i 78. betragtning til den omtvistede forordning, ikke gav det mulighed for at fastslå, at der var tale om omladning på landsplan, og ikke udgjorde et faktuelt grundlag for at involvere City Cycle i en sådan praksis.

81 I betragtning af det ovenstående skal den anden gruppe af anbringender forkastes som ugrundet.

Anbringenderne om begrundelsesmangel, selvmodsigende begrundelse og urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

82 Maxcom, Rådet og Kommissionen har i den tredje gruppe af anbringender gjort gældende, at Retten tilsidesatte sin begrundelsespligt. Rådet har ligeledes gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder, som den skulle bedømme, urigtigt.

83 For det første har Rådet og Kommissionen gjort gældende, at den appellerede dom ikke er tilstrækkeligt begrundet, idet Retten heri ikke redegjorde for grunden til, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 13, stk. 1. Dels gør denne doms præmis 98 og 99 det ikke muligt at forstå, hvorvidt den fejl, som Rådet foreholdes, blot er en urigtig vurdering eller et åbenbart fejlskøn. Dels har Retten ikke angivet, hvorfor de beviser, som den skulle bedømme, herunder de foreliggende faktiske oplysninger, ikke gav mulighed for at fastslå, at City Cycle havde været involveret i omladning.

84 For det andet har Maxcom og Kommissionen gjort gældende, at den appellerede doms begrundelse er selvmodsigende. For det første har Maxcom anført, at konklusionerne i den appellerede doms præmis 98 og 99 modsiges af Rettens konklusioner vedrørende City Cycles andet anbringende, især betragtningerne i denne doms præmis 131 og 135, hvorved Retten på den ene side anførte, at de af City Cycle fremlagte oplysninger var mangelfulde, og på den anden side forkastede klagepunktet om,

at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten hvad angår dets konklusion om, at City Cycle ikke havde samarbejdet. For det andet har Kommissionen bemærket, at det følger af den nævnte doms præmis 97, at det på grundlag af de af City Cycle fremlagte beviser ikke kunne godtgøres, at virksomheden rent faktisk var en eksportør af srilankansk oprindelse eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2. Kommissionen har i denne forbindelse rejst det spørgsmål, hvordan disse beviser – hvis de viser, at City Cycle er involveret i omgåelse gennem samleprocesser – ikke kunne godtgøre, at virksomheden ligeledes er involveret i omladning. For det tredje har Kommissionen foreholdt Retten, at den konstaterede dels, at Rådet ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt at konkludere, at City Cycle var involveret i en sådan omladningspraksis, dels at en omfattende mængde foreliggende oplysninger gav mulighed for i den appellerede doms præmis 131 at fastslå, at City Cycle havde omgået foranstaltningerne.

85 Rådet har for det tredje gjort gældende, at Retten gengav de faktiske omstændigheder, som den skulle bedømme, urigtigt. For det første, eftersom det blev behørigt påvist, at der blev foretaget omladning på landsplan, og at City Cycle ikke var berettiget til at opnå fritagelse, kunne Retten kun have udledt heraf, at City Cycle var involveret i omladning. For det andet fremgår denne urigtige gengivelse ligeledes af den appellerede doms præmis 83, 94, 97, 109, 112 og 121 vedrørende City Cycles fritagelsesanmodning, som udelukker, at virksomheden opfyldte de krævede betingelser for, at samleprocesser i det land, som er omfattet af undersøgelsen, giver varerne en lokal oprindelse.

86 City Cycle har bestridt disse argumenter.

Domstolens bemærkninger

87 Hvad for det første angår argumentet om den utilstrækkelige begrundelse skal det bemærkes, at ifølge Domstolens retspraksis skal begrundelsen for en dom klart og utvetydigt angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret (dom af 10.4.2014, Areva m.fl. mod Kommissionen, C-247/11 P og C-253/11 P, EU:C:2014:257, præmis 54).

88 Dels kan den omstændighed, at det i den appellerede doms præmis 98 og 99 ikke anføres, om den fejl, som Rådet har begået, blot er en fejlagtig vurdering eller et åbenbart fejlskøn, i denne forbindelse under alle omstændigheder ikke medføre en ophævelse af den appellerede dom.

89 Det skal bemærkes, at Domstolen har fastslået, at Rettens efterprøvelse af de beviser, som EU-institutionerne har lagt til grund for deres konstateringer, ikke udgør en ny vurdering af de faktiske omstændigheder, som erstatter institutionernes. Denne kontrol gør ikke indgreb i institutionernes brede skønsmargen inden for området for handelspolitik, men er begrænset til en prøvelse af, om disse elementer var af en sådan art, at de understøttede institutionernes konklusioner. Det tilkommer derfor ikke blot Retten at efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes at kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf (jf. i denne retning dom af 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava m.fl. mod Hubei Xinyegang Steel, C-186/14 P og C-193/14 P, EU:C:2016:209, præmis 35 og 36 og den deri nævnte retspraksis).

90 I det foreliggende tilfælde fastslog Retten uden herved at begå nogen retlig fejl, således som det fremgår af nærværende doms præmis 79, at de forhold, som Rådet havde støttet sig på for at underbygge konklusionen med hensyn til forekomsten af omladningspraksis i Sri Lanka, ikke kunne understøtte denne konklusion. Henset til den retspraksis, der er nævnt i denne doms foregående præmis, fremgår det forudsætningsvis, men nødvendigvis af den appellerede doms præmis 98, at Retten i den nævnte præmis konstaterede et åbenbart fejlskøn.

91 Dels er det for så vidt angår den omstændighed, at Retten ikke angiver, hvorfor de beviser, som den havde fået forelagt, ikke gjorde det muligt at fastslå, at City Cycle havde været involveret i omladning, tilstrækkeligt at bemærke, at et sådant argument ikke har grundlag i de faktiske omstændigheder, for så vidt som Retten har redegjort for disse grunde. Den angav således dels i den appellerede doms præmis 98 og 99, at Rådet ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt at nå frem til denne konklusion, dels at den nævnte konklusion ikke kunne udledes af den omstændighed, at denne virksomhed ikke havde godtgjort, at den rent faktisk var en eksportør af srilankansk oprindelse eller opfyldte kriterierne i grundforordningens artikel 13, stk. 2.

92 Det følger heraf, at argumentet om, at den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet, skal forkastes.

93 Hvad for det andet angår de påståede selvmodsigelser i den appellerede dom må det for det første fastslås, at konstateringerne i den appellerede doms præmis 98 og 99 på ingen måde modsiges af konstateringerne vedrørende det andet anbringende, hvorved Retten på den ene side anførte, at de af City Cycle fremlagte oplysninger var mangelfulde, og på den anden side forkastede klagepunktet om, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 18, proportionalitetsprincippet og begrundelsespligten hvad angår dets konklusion om, at City Cycle ikke havde samarbejdet. Som det fremgår af nærværende doms præmis 66, selv om EU-institutionerne således har ret til på grundlag af en række samstemmende indicier at fastslå, at der er tale om omgåelse, består der imidlertid ikke nogen lovsformodning, der gør det muligt direkte af en berørt parts manglende samarbejdsvilje at udlede, at der er tale om en sådan omgåelse.

94 Hvad for det andet angår argumentet om den appellerede doms præmis 97 og den omstændighed, at beviserne viser, at City Cycle er involveret i omgåelse gennem samleprocesser, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den appellerede dom ikke indeholder nogen konstatering om, at der var tale om omladning fra denne virksomheds side, hvorfor dette argument ikke har grundlag i de faktiske omstændigheder.

95 Hvad for det tredje angår den påståede modstrid mellem betragtningerne om dels, at Rådet ikke rådede over nogen indicier, som gjorde det muligt at konkludere, at City Cycle var involveret i omladningspraksis, dels at en omfattende mængde foreliggende oplysninger gav mulighed for at nå frem til denne konklusion, må det fastslås, at dette argument beror på en urigtig læsning af den appellerede dom. I den appellerede doms præmis 131 forkastede Retten således City Cycles klagepunkt om Rådets tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet sidstnævnte bl.a. undlod at forklare karakteren af de foreliggende faktiske oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 18, stk. 1, som det tog i betragtning. I modsætning til det af Kommissionen anførte, konkluderede Retten derfor på ingen måde i den nævnte præmis, at de foreliggende oplysninger gjorde det muligt at fastslå, at der er tale om omgåelse. Der kan således ikke påvises nogen modstrid mellem de betragtninger, der er anført i den appellerede doms præmis 131 og 135.

96 Argumentet om, at den appellerede doms begrundelse er selvmodsigende, må derfor forkastes som ugrundet.

97 Hvad for det tredje angår den af Rådet påberåbte urigtige gengivelse af de faktiske omstændigheder skal det for det første bemærkes, at det i modsætning til det af denne institution fremførte følger af nærværende doms præmis 79, at det ikke kan antages, at det blev behørigt påvist, at der blev foretaget omladning på landsplan. Selv om Rådet for det andet har fremført, at en sådan urigtig gengivelse ligeledes fremgår af betragtningerne i den appellerede dom vedrørende City Cycles fritagelsesanmodning, som udelukker, at virksomheden opfyldte de krævede betingelser for, at samleprocesser i det land, som er omfattet af undersøgelsen, giver varerne en lokal oprindelse, har Rådet ikke nærmere angivet, hvorledes Retten med disse konklusioner gengav de faktiske omstændigheder, som den skulle bedømme, urigtigt. Dette argument fra Rådet må derfor forkastes som ugrundet.

98 Argumentet om, at der foreligger en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, og den tredje gruppe af anbringender i sin helhed, må derfor forkastes som ugrundede.

Kommissionens anbringende om en tilsidesættelse af dens processuelle rettigheder

Parternes argumenter

99 Kommissionen har gjort gældende, at Retten tilsidesatte dens processuelle rettigheder, idet Kommissionen ikke fik tilladelse til at indgive et interventionsindlæg. Kommissionen har i denne forbindelse først og fremmest bemærket, at Retten besluttede at imødekomme anmodningen om fremskyndet procedure, der i henhold til artikel 76a, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, således som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans, udelukker, at Kommissionen indgiver skriftlige indlæg. Rettens afgørelse om anvendelse af denne procedure er imidlertid ikke begrundet. Det tog således Retten 19,3 måneder at afsige sin dom, selv om den gennemsnitlige varighed af en sag ved denne ret var på 23,4 måneder i 2014.

100 Kommissionen har endvidere anført, at den, da det stod klart, at sagen var langt mere kompleks, end Retten havde forudset, fremsatte en begæring om tilladelse til at indgive et interventionsindlæg som en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. Denne begæring blev imidlertid afslået den 9. juli 2014 uden nogen begrundelse. Henset endvidere til den faktiske varighed af proceduren for Retten var Rettens vedholdende afvisning af at give Kommissionen tilladelse til at indgive et skriftligt indlæg ikke begrundet i behovet for at fremskynde sagens behandling.

101 Endelig er Kommissionen af den opfattelse, at Rettens konstateringer, som ifølge Kommissionen udgør retlige fejl, er forbundet med Kommissionens undersøgelsesaktiviteter. Disse konstateringer ville have været anderledes, hvis Kommissionen havde fået tilladelse til at give udtryk for sin holdning inden retsmødet.

102 City Cycle har bestridt disse argumenter.

Domstolens bemærkninger

103 Hvad for det første angår argumentet om hensigtsmæssigheden af Rettens afgørelse om anvendelse af den fremskyndede procedure i henhold til artikel 76a, stk. 2, andet afsnit, i Rettens procesreglement, således som det var gældende på tidspunktet for proceduren for denne retsinstans, bemærkes, at intervenienten i medfør af procesreglementets artikel 116, stk. 3, indtræder i sagen, som den foreligger ved hans intervention.

104 I nærværende sag indgav Kommissionen imidlertid sin begæring om intervention til Rettens Justitskontor den 17. oktober 2013, mens anmodningen fra City Cycle blev imødekommet ved afgørelse af 8. oktober 2013.

105 Kommissionen var derfor forpligtet til at indtræde i sagen, som den forelå ved dens intervention, og den kan ikke med føje bestride afgørelsen om at træffe afgørelse efter en fremskyndet procedure.

106 Hvad for det andet angår Rettens afvisning af den af Kommissionen indgivne begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at det i princippet alene tilkommer Retten at bedømme, om det er nødvendigt at supplere bevismaterialet i de sager, der forelægges den til afgørelse (jf. dom af 9.6.2016, PROAS mod Kommissionen, C-616/13 P, EU:C:2016:415, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis). Spørgsmålet om, hvilken beviskraft dokumenterne i sagen har, henhører under den vurdering af de faktiske omstændigheder, som kun Retten kan foretage, og som ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret

under appelsagen, medmindre Retten har gengivet de forelagte beviser urigtigt, eller det fremgår af de fremlagte dokumenter, at Rettens konstateringer er materielt urigtige (jf. i denne retning dom af 28.1.2016, Heli-Flight mod AESA, ikke trykt i Sml., C-61/15 P, EU:C:2016:59, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

107 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen imidlertid ikke påberåbt sig en urigtig gengivelse af de for Retten forelagte beviser, eller at Rettens konstateringer er materielt urigtige. Det følger heraf, at Kommissionen ikke med føje kan bestride Rettens afvisning af Kommissionens begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse.

108 Selv om Kommissionen for det tredje har anført, at Rettens konstateringer ville have været anderledes, hvis Kommissionen havde fået tilladelse til at give udtryk for sin holdning inden retsmødet, har Kommissionen imidlertid hverken nærmere angivet de af Rettens konstateringer, som den henviser til, eller hvorfor disse konstateringer ville have været anderledes.

109 Derfor må dette anbringende forkastes som ugrundet.

110 På baggrund af det ovenstående bør appellerne forkastes.

Sagens omkostninger

111 Artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement indeholder bestemmelse om, at gives der ikke appellanten medhold, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

112 Da Maxcom, Rådet og Kommissionen har tabt sagen, og City Cycle har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne, bør det pålægges appellanterne at betale omkostningerne i forbindelse med både sagen i første instans i sag T-413/13 og appelsagerne.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

1) Appellerne i sagerne C-248/15 P, C-254/15 P og C-260/15 P forkastes.

2) Maxcom, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger og betaler City Cycle Industries' omkostninger i forbindelse med både sagen i første instans i sag T-413/13 og appelsagerne.

Underskrifter